

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2019, č. j. OAM-48/LE-BA02-BA04-PS-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 2019, č. j. 19 A 10/2019 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 2. 2019 zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 19. 5. 2019 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce byl původně zajištěn na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, ze dne 28. 1. 2019, a to za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu zajištění žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla

pouze účelová, tj. byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2009, žádost o mezinárodní ochranu podal až po více než 9 letech, navíc až poté, kdy byl zajištěn Policií ČR, a výkon dříve uloženého správního vyhoštění se tak stal reálným. Žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě bez pobytového oprávnění a mařil výkon rozhodnutí o správním i soudním vyhoštění. Podle žalovaného proto nelze rozumně předpokládat, že by žalobce respektoval zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, pokud by byla uložena. Uplatnění zvláštních opatření by tak v jeho případě nebylo účinné. Žalovaný proto „přezajistil" žalobce do režimu zákona o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a proč žalovaný nevyužil zvláštní opatření. Při zvažování této alternativy k zajištění je namístě zohlednit mimo jiného i pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.

[3] Žalovaný přitom vyšel ze zjištění, že žalobce vědomě dlouhodobě pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky a mařil výkon jak správního, tak soudního rozhodnutí. V rámci předchozích správních řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců a o vyhoštění žalobce žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nezmínil, pouze uvedl, že se obává, že by mu mohly uzbecké úřady dělat blíže neupřesněné potíže z důvodu jeho desetiletého pobytu mimo Uzbekistán. Až v žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyslovil obavy ze zabití. Z žádného vyjádření žalobce ovšem neplyne, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebyly známy již před zajištěním policií. Soud proto souhlasil s žalovaným, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Z postupu žalobce je zřejmé, že je ochoten využít jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byť nelegálně. S ohledem na vědomé dlouhodobé nerespektování právního řádu ČR a zcela účelové jednání soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné.

[4] Závěrem soud dodal, že není pravdivé tvrzení uvedené v žalobě, podle něhož žalobce hodlal svůj pobytový status aktivně řešit na pracovišti odboru azylové a migrační politiky. Ze správního spisu naopak vyplývá, že policisté cizinecké policie prováděli dne 28. 1. 2019 pobytovou kontrolu na označené adrese v Praze, kde se měl nacházet cizinec, který je v evidenci nežádoucích osob. Po příjezdu na toto místo byl žalobce zadržen a zajištěn za účelem správního vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel") brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.").

[6] Namítl, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření. Také krajský soud posoudil tuto otázku zjevně nesprávně, excesivně a bez dostatečných důvodů. Žalovaný zdůvodnil nemožnost využití zvláštních opatření tak, že fakticky zopakoval vyhodnocení důvodnosti zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud tento postup aproboval a dospěl k závěru, že důvody zajištění a důvody nemožnosti využití zvláštních opatření byly z větší části obdobné. S ohledem na konkrétní stěžovatelovu situaci takové odůvodnění neodpovídá požadavku na řádné a individuální posouzení závažnosti protiprávního jednání stěžovatele.

[7] Podle bodu 15 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), by zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu mělo být pouze výjimečné. Tento princip se promítá do potřeby přednostního využití zvláštních opatření. Z logiky věci proto důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření. Žalovaný je povinen zabývat se všemi klíčovými okolnostmi případu.

[8] Žalovaný nesprávně opomněl vyhodnotit, že stěžovatel pobýval na území ČR s přesvědčením o svém legálním pobytu a snažil se spolupracovat s příslušnými správními orgány. V případě stěžovatele neexistoval žádný důvod domnívat se, že by zvláštní opatření nerespektoval. Zvláštní opatření podle zákona o azylu jsou přitom nastavena velmi velkoryse a k jejich splnění (především v případě setrvání v pobytovém středisku) není třeba disponovat ani žádným sociálním nebo finančním zázemím.

[9] S ohledem na to, že stěžovatel v minulosti o mezinárodní ochranu nikdy nežádal, bylo již od vydání napadeného rozhodnutí prakticky jisté, že bude po uplynutí zákonné doby zajištění propuštěn, aniž by ztratil status žadatele o mezinárodní ochranu, což se mimochodem ukázalo jako pravdivé.

[10] Krajský soud také zcela nesprávně vyhodnotil klíčový skutkový stav týkající se zajištění stěžovatele. Stěžovatel byl zajištěn přímo na pracoviště žalovaného, kam se dostavil, aby se ubezpečil o svém legálním pobytovém statusu. Na adrese Cigánkova, Praha, kde byl stěžovatel zajištěn, se totiž nachází příslušné pracoviště žalovaného. Soud tedy očividně vycházel ze zcela nesprávného skutkového stavu, což se pak odrazilo i v nepřiléhavém vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Se stěžovatelem lze v obecné rovině souhlasit, že právo EU stanoví subsidiaritu zajištění ve vztahu k mírnějším donucovacím opatřením (tj. „*zvláštním opatřením*“ v terminologii zákona o azylu), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření. Nejvyšší správní soud však přisvědčil krajskému soudu, že v posuzované věci žalovaný zmíněným požadavkům dostál.

[15] Ustanovení § 46a (důvody zajištění) a § 47 (zvláštní opatření) transponují do vnitrostátního práva čl. 8 přijímací směrnice. Tato směrnice poprvé na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu. Částečně se tak stalo v reakci na rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, *Arslan*, C-534/11, v němž Soudní dvůr potvrdil, že návratová směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) upravující zajištění cizinců se vztahuje pouze na neoprávněně pobývající cizince, nikoliv na žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však připustil, že členské státy mohou ponechat cizince v zajištění i po podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.

[16] Dále Soudní dvůr podotkl, že byť se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije, neznamená to, že by se tím definitivně ukončilo řízení o navrácení, které tak může pokračovat v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Pokud by členské státy nemohly za výše popsaných podmínek zabránit tomu, aby dotyčný podáním žádosti o mezinárodní ochranu automaticky dosáhl propuštění, byl by tím narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tento závěr respektuje podle Soudního dvora požadavek unijního práva, podle kterého členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu (srov. nyní čl. 8 odst. 1 přijímací směrnice). Ponechání žadatele v zajištění totiž nevyplývá z podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale z okolností, jež charakterizují individuální chování tohoto žadatele před podáním této žádosti a při něm.

[17] Závěry vyslovené Soudním dvorem v citovaném rozsudku byly následně promítnuty do čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, podle kterého žadatel může být zajištěn, „*je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle* [návratové směrnice] *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“.

[18] Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého „[m]*inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže …e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu*

vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve".

[19] Z uvedených ustanovení zákona o azylu a přijímací směrnice je zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*" Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35.

[20] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření (viz rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Byť žádný z důvodů zajištění zcela nevylučuje využití zvláštních opatření, důvody pro zajištění a důvody znemožňující uložení zvláštních opatření nejsou na sobě zcela nezávislé. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého „[m]*ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*" (odst. 32 a 36). Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.

[21] Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k důvodům zajištění. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele (viz rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016 – 48).

[22] Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uložení a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení ministerstva (viz § 82 odst. 5 zákona o azylu,

viz také důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegalitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se ministerstvu.

[23] Při zvažovaní zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).

[24] Žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření tím, že stěžovatel pobýval na území ČR neoprávněně od roku 2009, v roce 2010 mu bylo uloženo správní vyhoštění a následně v roce 2011 byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a byl mu uložen trest vyhoštění. Stěžovatel přesto opět neodcestoval a rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015 mu bylo opět uloženo správní vyhoštění, přičemž doba 30 dnů k vycestování byla stěžovateli stanovena pravomocně až rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018. Stěžovatel však ani poté Českou republiku ve stanovené lhůtě neopustil. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný hodnotil konkrétní skutkové okolnosti týkající se stěžovatele, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a respektování veřejnoprávních povinností. Zároveň v posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by žalovaný byl povinen zvážit a neučinil tak. Tvrzení, že měl žalovaný zohlednit ve prospěch stěžovatele jeho přesvědčení o legálním pobytu, není opodstatněné. Již v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 4 Azs 119/2019 - 22, který se týkal přezkumu rozhodnutí zajištění stěžovatele podle zákona o pobytu cizinců ze dne 28. 1. 2019 (viz výše [1]), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud se stěžovatel navzdory své pobytové historii nezajímal o výsledek řízení ve věci rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch.

[25] Stěžovatel žalovanému vytkl nedostatečnou individualizaci důvodů znemožňujících uložení zvláštních opatření nedůvodně. Krajský soud proto nepochybil, když pro tuto tvrzenou vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil.

[26] S ohledem na popsané okolnosti Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu i žalovanému, že v případě stěžovatele existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do ilegality a následně (v případě negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně) by dobrovolně nevycestoval a opět by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ostatně, k témuž závěru Nejvyšší

správní soud dospěl i v rozsudku č. j. 4 Azs 119/2019 - 22 ve věci zajištění stěžovatele podle zákona o pobytu cizinců.

[27] Na závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti nemůže nic změnit ani dílčí pochybení krajského soudu, který nesprávně interpretoval okolnosti stěžovatelova zadržení policií dne 28. 1. 2019. Krajský soud označil za nepravdivé tvrzení stěžovatele, podle něhož hodlal svůj pobytový status aktivně řešit na pracovišti odboru azylové a migrační politiky. Ze správního spisu podle krajského soudu naopak vyplynulo, že policisté cizinecké policie prováděli dne 28. 1. 2019 pobytovou kontrolu na označené adrese v Praze, kde se měl nacházet cizinec, který je v evidenci nežádoucích osob. Z rozhodnutí o zajištění ze dne 28. 1. 2019 sice skutečně vyplývá, že dne 28. 1. 2019 byla vyslána hlídka cizinecké policie na adresu Cigánkova 1861/2, Praha 4, tato adresa však nebyla adresou, na níž stěžovatel pobýval. Jednalo se o adresu jednoho z pracovišť žalovaného, jehož zaměstnankyně kontaktovala cizineckou policii poté, kdy zjistila, že stěžovatel, který se na toto pracoviště dostavil, je veden v evidenci nežádoucích osob.

[28] Ani skutečnost, že se stěžovatel dobrovolně dostavil dne 28. 1. 2019 k žalovanému, aby svou pobytovou situaci řešil, však s ohledem ostatní na výše popsané skutkové okolnosti (zejm. dlouhodobost neoprávněného pobytu a opakované nerespektování rozhodnutí o správním a soudním vyhoštění) nebyla způsobilá rozptýlit důvodnou obavu, že by stěžovatel nedodržoval zvláštní opatření, byla-li by mu uložena (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 262/2018 - 34).

[29] K tvrzení stěžovatele, že bylo již od vydání napadeného rozhodnutí prakticky jisté, že bude po uplynutí zákonné doby zajištění propuštěn, aniž by ztratil status žadatele o mezinárodní ochranu, Nejvyšší správní soud doplňuje, že bylo-li myšleno jako kasační námitka (zpochybňující patrně existenci reálného předpokladu dosažení účelu zajištění), byla by taková námitka nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak nepochybně učinit mohl.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení

o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu